

19yy-yy-yy
Dons Burchardt, Mikkel

Fra www.fyens.dk
30. august 2001 01:00
Foto: Robert Wengler

Årets Grønssagskoncerter har som sædvanlig været et tilløbsstykke. Den afsluttende i går var ingen undtagelse. Slagtøjsspilleren Mikkel Dons Burchardt håndterede marimbaen til dirigenten Benjamin Varys store tilfredshed.

FINALE: Naturligvis sluttede årets sidste Grønssagskoncert med Pomp&Circumstance. Knap 10.000 mennesker har fyldt Carl Nielsen Salen de ni augustdage, hvor Odense Symfoniorkester har givet grønssagskoncerter.

Og publikum er ved at være garvede, for der er efterhånden langt mellem vrælende unger, hidsigt ringende mobiltelefoner og hattedame-sludren. Således også denne onsdag.

Solist i sommernes sidste Grønssagskoncert var slagtøjsspilleren Mikkel Dons Burchardt, der netop har taget diplomeksamen fra Det Fynske Musikkonservatorium.

Selv om man ofte forbinder en slagtøjsopstilling med uhyrlige mængder af sære, besynderlige og vidunderligt lydende rørklokker, tam'er og gong'er, nøjedes Mikkel Burchardt med to instrumenter. Til gengæld var det de to store melodiførende slagtøjsinstrumenter, marimba og vibrafon, som Darius Milhaud har skrevet en koncert for.

Mikkel Burchardt spillede både den klassisk-klassiske sats og den mere nutidigt-lyriske sats med overskud og stor selvfølgelighed. Marimbaens bløde, uldne træklange skærpede han ved også at spille med knoer og kølleskafter. Som kontrast til den organiske marimbalyd er vibrafonens metalstemme svævende og udefinerlig - tonerne flyder sammen som iskrystaller på en vinterrude.

Som en herlig sidegevinst kunne man følge Mikkel Burchardts fødder under marimbaen, hvor hans spejlblanke sko bevægede sig i avancerede, danseagtige trinkombinationer.

Skryden og bragen

På 16. række sad en lille rødhåret dreng sammen med sin bedstemor. Når han satte sig helt ud på kanten af stolesædet, kunne hans fregnede næsetip akkurat nå op over ryglænet på stolen foran ham.

Meget over fire år var knægten vist ikke, men øjnene fulgte nysgerrigt melodien, som den sprang fra instrument til instrument. Blev musikken for stillestående, kompenserede drengen ved at karte venstre om på det blå uldsæde, mens tyggegummirotter roterede den modsatte vej i munden.

Og praktisk nok druknede selv den ivrigste barnestemme i messingblæsernes skryden, paukernes dumpe bragen og lilletrommens hidsige hvirvler.

Uden støvletramp

Koncerten bød på marcher i alverdens afskygninger. Fejende og triumferende var norske Johan Halvorsens "Bojarernes indtogsmarch", britiske Malcolm Arnold indarbejdede sømands-shanties og folkeviser i "English Dances", mens svenske Dag Wiréns "Serenade for strygeorkester" var koncertens mest overraskende værk. En dvælende og blid "march" skrevet i 1934, som en underfundig protest mod Hitlertyskland, støvletramp og strækmarch.

Pomp & Circumstance

Man kunne næsten høre publikums skuffelssuk, da det viser sig, at det var Edward Elgars "Pomp & Circumstance nummer 2" og ikke nummer 1. - dén med "Land & Hope And Glory", der skulle runde koncerten af. Men heldigvis dukkede "den rigtige" op som ekstranummer.

Og selv om der hverken faldt dannebrogflag, konfetti eller serpentiner ned i hovedet på den energiske unge dirigent, Benjamin Vary fra Australien, var finalen næsten lige så festlig som "Sidste promenadekoncert" på tv - for publikum stod op mellem stolerækkerne og viftede "På gensyn" med de hvide koncertprogrammer.